

jo em veig en tu si em veus

*Papers de Versàlia, Núm. Tu
Primavera 2008*

« *Papers de Versàlia* »
Plaquettes de Poesia

Marcel Ayats, Josep Gerona, Esteban Martínez,
Quilo Martínez, Josep Maria Ripoll

Casa Taulé
Carrer de Sant Joan, 35 Sabadell - 08202
www.papersdeversalia.com

jo em veig en tu si em veus

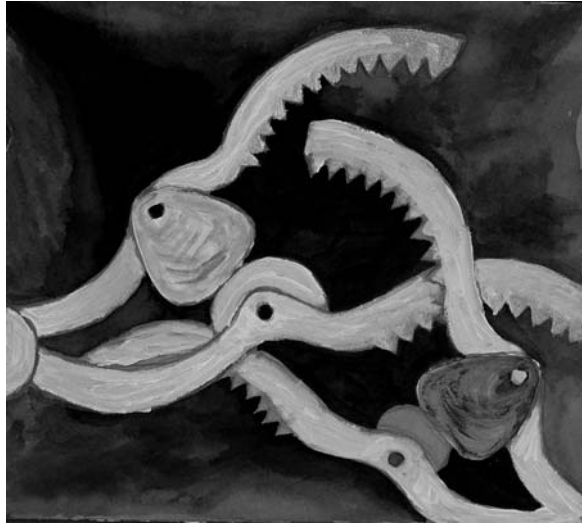
Il·lustració de la portada i dibuixos: Marta Arner

Papers de Versàlia, Núm. Tu

Variacions, respostes, homenatges... Podríem anomenar de formes diverses els exercicis a què ens hem lliurat en aquesta ocasió els cinc poetes de Papers de Versàlia. Cadascú de nosaltres ha triat un autor amb qui poden unir-lo diferents tipus de vincles —admiració, amistat, afinitats estètiques—, li ha demanat uns quants textos i els ha recreat, contestat o homenatjat a la seva manera. El resultat són cinc parelles poètiques prou heterogènies, potser en part arbitràries, però no gratuïtes. Tot partint d'uns motius, unes imatges o unes diccions que en principi ens eren aliens, ens els hem fet, en bona mesura, nostres, sense traïr en cap moment les poètiques personals respectives.

Aquest és, doncs, un exercici de vasos comunicants, que pren la forma de mirall, resposta o collage. Homenatge, també, a les formes de l'alteritat en la poesia contemporània —“jo em veig en tu si em veus”, en vers del recentment traspasat Josep Palau i Fabre—, aquest número *Tu* proposa cinc diàlegs ben diversos que, alhora, es despleguen en deu poètiques també diverses. De l'aparent dispersió en neix, doncs, la comunicació; de la diversitat, la unitat.

Joaquim Sala-Sanahuja

Josep Maria Ripoll

foc a la vall moronda

de primer tan sols era un fumerol, però, havent-se girat vent, s'ha vist com un guant inflat que s'alçava de darrere la carena i que tot ho feia d'or, els pins i les alzines, els marges ribetejats d'atzavares i de gatoses, i el ginestar, fins a la gravera ben bé. I aleshores que sortia del boscatge una córrua d'homes i de dones que nosaltres creïem morts de fa segles, i com corrien cap a nosaltres, tots ensutzats, amb parracs d'altres èpoques! De primer tan sols era un fumerol. I una crepitació llunyana, i abelles que brunzien, i el rellotge bategant als polzes: quanta gent n'hem vist sortir després, quantes bèsties fumejants, aquell desori

P'expedició de scott

les aigües del vidre deformen la gesta dels herois, però la goleta és ben visible, entre el gel, escorada a babord. Qui sabrà, de totes les hores blanques, la part rapida al temps... Ara les vitualles, que havien colgat en la neu, atrauen cada dia l'ós: un embalum poderós que furga la congesta, guiat a distància. Les marques blaves denoten anades i vingudes, dies d'insistir, obstinació, encegament. En el fet de pensar hi ha sempre l'ós

deucalió

l'home de pedra que vaig ser persisteix a escriure en la fredor de la pissarra. En tota paraula meva hi ha el treball antic dels meus companys: valéry i riba, els grans nibelungs, que em penetren per pous i galeries. I de vegades, entre dos mots, sento esfondrar-se endins de mi un balm inconegut; pèlags pregons s'atansen a la seva pròpia pèrdua. Al meu soplug ferruginós, com corcs, minairons del desastre, riba i valéry, vells companys

elegia amb diverses esferes i cercles

assegut al portal del mas, agelet presenta diversos perfils compactes al poema que l'observa. Al seu damunt, l'agost cendrós que cau dels ràfecs i baixa fins al gran clatell perlejant i sòpit; i més enllà —perquè agelet els observa—, tot de geques blanques que s'atansen entre boles de fosc, ninots de neu, o més aviat, la mà fent de visera, cambres amb els ulls cosits a la roba, una multiplicació instantània de cambres venint de la banda d'albatàrrec, parpellejants, entre grans taules parades al blat. I mentre duren el tràfec i l'observació, sota el sol, només aquell brogit de quan tiren al plat un migdia de festa major, la gernació aplaudint i xisclant, amb els ulls fora de la cara, i la pisa que esclata al cel —que no és ben bé el cel, sinó una contrada esfèrica plena de dents

a la manera d'omar khayyam

al cafè brunzeixen les converses i els cants, i a fora el gall ja esquinça l'alba. Un darrer brindis, abans de despuntar el dia. Mans i cares de terrissa, de majòlica, de porcellana, de bescuit, de pisa, i el meu amic morvay tot de racú. Els dies passen, el món és obrat de trencadís

koinòbori al cel de catalunya

cada cel inclou el seu contrari. Els negatius fotogràfics no afirmen sinó això, plagats de falangistes que saluden normalment, amb les mans petites, en la fosca de la història. L'ocell que vola aquesta tarda ja anticipa la seva pròpia absència, ço és, una ombra que els infants convertiran en peix

damnació de frança

vistos de lluny, els bous llauraven els seus mateixos lloms, entre les pedres, fins a esdevenir pedres ells mateixos. Les moles a poc a poc deixaven de rodar. Queien abans d'hora les ametlles, o s'esborraven en l'aire, tot pesant i enrarit de tants cossos que s'hi havien dissolt. En aquell temps, els gossos fotjaven per fer-se un cau i deixar de rondar. Les dones perdien la tinta fins a quedar nues a la vista de tothom. L'aviram es tornava engrut. I els coloms, al fons dels colomars aeris, eren de llard i no parrupejaven. I tanmateix tot és ara reversible: la memòria també pot presentar dos teixits, de colors i qualitats antagònics, útils en tota circumstància. Però no caldrà pas regirar la roba, per terra, que n'ha quedat, sinó tan sols observar aquelles taques antigues de suarda que tant poden ser ombres (a l'estiu, amb més claror), com abrics abandonats, com forats. Per si de cas, l'home que passa amb bicicleta les esquiva —el mariscal pétain vetlla per vosaltres

A PARTIR DE JOAQUIM SALA-SANAHUJA

1

El nostre cel inclou el seu contrari:
taques antigues de suarda,
ombres, forats, abrics
abandonats. El trencadís del món.

2

Perfils en el poema que m'observa:

goleta ancorada, grapa de l'ós,
gestes deformades per aigües del vidre.

Agonies del text abans de néixer:
al pensament s'hi escriu silenci blanc.

3

Joyas literarias juveniles:
el crít de la dona esglaiada per l'ós
i Miquel Strogoff en segon terme,
el braç alçat i ganivet en mà.

Ens el projectàvem amb l'Airgamcolor,
llegíem els diàlegs d'imatges immòbils
esteses com roba a l'habitació.

Qui en sabrà res, de tantes hores blanques.

4

L'home de costums que sóc
escriu en la fredor de la pissarra.

En el verd pols, un gest blanc
efímer se'm fa triomf de la rutina.

5

servo el record precís de joan blanquer —la botiga de màquines d'escriure— quan un dia em parlà de joaquim sala. No me'l sabia pas imaginar, llunyà i proper en refugi parisenc, heterodox que, sabadell enllà, se'm tornava enigmàtic i secret. Fins que se me'n va fer visible el rastre: en mots verds o vermells al viejo topo o blaus en textos sobre alfons borrell. De primer tan sols era un fumerol, una crepitació només llunyana; després es concretà, cosmopolita amant del localisme, encarnació de brossa, foix, roussel. Tan cordial com secret, el joaquim sala us acull i encomana la rialla, però no podreu pas saber qui és. Proper i llunyà em resulta avui encara com ho és des del record de joan blanquer

Jordi Doce
Esteban Martínez

ELEGÍA

Lo profundo es la sangre aquí dentro,
cintas y más cintas de glóbulos errantes,
discos que fluyen intramuros con lavas caudalosas,
el líquido hormigueo de las venas
como galería de espejos
donde vida y sueño se replican eternamente.
El muchacho que leía en la luz aterida del norte
sigue leyendo bajo acacias africanas
y ve cómo su sombra es su hija, la sombra de su hija.
Las palabras se hicieron savia,
nervadura,
áspera corteza bajo la cual bullían
esquinadas metamorfosis: él mismo.
Entretanto, la sangre siguió girando a ciegas,
abriendo espacio en el espacio de un cuerpo
-páramos, ciudades, dormitorios y oficinas,
demonios y esplendores.
¿Qué importa si hubo vértigo, si el baile
fue a veces aquelarre,
premonición de ruina?
Ahora sólo escucha el parpadeo de los ramos
y la carne de su carne ensanchando el presente.

Lo profundo es la luz aquí dentro.

1

Lo profundo, amigo Jordi,
es el ensueño de la sangre,
los cuerpos que imaginan
-en la oscuridad- los glóbulos,
la utopía que las células
elevaron a categoría
de hombre y de mujer dolientes. Vivos.
Tú y yo, arrogantes, emulando
a la sangre en la escritura.
Palabras como glóbulos. Versos
como fluidos corporales del sueño.
Cuando ya no escribamos, amigo Jordi,
la palabra será el semen que nos queda en la mano.

DISTRITO FEDERAL

Casas impares, trucas, contradichas.
Pasta un sol de rapiña en los baldíos.

El taxista que no sabe el camino
masculla obviedades interesadas,
barnices para su ignorancia, y todo
se muestra como en una gota de resina,
fugas hacia delante por el Periférico,
márgenes de ladrillo visto y descuido.

Un letrero pende bajo la luz ajena.
Es el ojo de un cíclope inasible
hecho de arena y temblor y espejismo.

La extrañeza es una forma de atención,
una distancia desnudada.

La voz del azoramiento
habla por hablar.
Sus disculpas se han vuelto retadoras.
Es tarde para mí, para todos.
Terca, la miseria se desportilla
entre el ajuar de la modernidad.

2

Extraviarnos, amigo Jordi,
es algo tan habitual... Quizá oportuno.
A mí se me extravían las citas,
los nombres, las lecturas,
y no sé hacia dónde se encaminan
algunos versos. Erráticos
van y vienen intentando
reconocer algún paisaje,
encontrar una pista de quiénes son,
de dónde vienen, quién les espera.
Sí, la voz del azoramiento
habla por hablar, pero,
¿qué otra cosa nos queda, amigo Jordi?

HERIDA

Mira bien lo que dices,
el húmedo algodón,
la gasa carmesí donde se aquietan
los bríos de otro tiempo, el terco azar.

Esto que ha muerto es el reflejo
donde dura tu vida.
Esto que ha muerto,
sangre parada sobre blanco.

Perfecta conclusión
que no concluye,
dice lo que hay en ti de sordomudo,

lo íntimo de ti que no sabías
y duele al desplegarlo, frágil,
como una herida.

3

En el húmedo algodón, amanecido,
un íntimo sol invierte su energía.
Míralo bien, amigo Jordi, el rojo
que del cuerpo fluye y delata
la expansión feliz. Esta es la herida
que no duele -o brevemente-
porque no hace de la sangre una epopeya,
un canto desmesurado y grave,
sino una albada del útero sagrado.

Arnau Pons
Josep Gerona

Si vaig torçar el meu camí per venir cap a tu, va ser perquè et pensessis que eres tu qui s'havia deixat caure per on sabies del cert que passaria. Era avorrit de veure't sempre enfilat a aquella branca, a l'aguait d'una presa.

*

He sortit i he caminat sota la neu que queia fins que he arribat a una mena de bosquet estret. Allí m'hauria hagut d'aturar, però he continuat caminant. Hi havia alguna cosa que m'empenyia estranyament a allunyar-me de la casa, que em menava a perdre'm. He ensopegat amb una reixa metàl·lica i he caigut a terra de genolls. Llavors aquesta cosa, que fins aleshores m'havia empès, m'ha premut encara més fort contra el terra glaçat. Volia que hi romangués segurament fins a l'endemà. Tenia els dits de les mans totalment adormits. M'he agafat a la reixa per sentir-los, moll de suor i de neu.

*

Un atzar lliurat a si mateix.

*

HE SORTIT CAMINANT D'UN VELL ATZAR (MONÒLEG)

Vaig pujar tot recte per aquesta avinguda. Des de la cantonada vam enfilat cap al cine. No em caldrà res més ara que seguir sempre la mateixa vorera. El camí de tornada ha de ser tan senzill com va ser la pujada. El mateix, però al revés. He de vigilar als encreuaments, ja ho sé. La tornada serà curta. La pujada ja se'm va fer curta; amb més motiu encara, la baixada, amb el suau pendent que fa la rambla. Quan arribi al pas a nivell, ja seré a la meitat del trajecte. He de mirar a les dues bandes i, si no ve cap tren, creuar depressa, sense ensopegar en les vies, tot i que em senti el cor accelerat.

per torçar el meu camí i venir cap a tu, a l'aguait d'una presa

Si els rails brillessin tant com abans, no distreure'm amb la seva blancor, evitar que m'enlluernin - i que un peu em quedés agafat al canvi d'agulles, tal com li ha passat al vagabund de la pel·lícula que ens han dut a veure -. Hi havia una tempesta de neu. El tren arribava en diagonal a tota velocitat, embolcallat dins un núvol de vapor i boira. La llum feia brillar les gotes de suor en el seu front.

sota la neu allunyar-me de la casa, perdre'm al bosquet estret

No puc entendre com és que ens han fet entrar al cine si la pel·lícula ja era a punt d'acabar-se. No hi havia gaires seients buits i ens han anat dispersant per les butaques vacants dins la foscor de la sala. No sé quant de temps va passar. Feia molta calor i, en encendre els llums, tothom s'ha aixecat. Jo he fet el mateix i he anat seguint la processó de pantalons pel passadís vermell. M'he parat al vestíbul i he esperat una estona al costat de la porta del lavabo. Com que no ha acudit ningú —cap mestre, cap company—, he deduït que, segurament, m'han oblidat.

els dits de les mans totalment adormits

Si han marxat, quan em trobin a faltat recularan per buscar-me. Val més que comenci a passar i ja ens trobarem a mig camí. Quan he creuat el pas a nivell, les barreres ja començaven a baixar i he pogut veure com la locomotora treia el morro per la dreta. Hi ha un altre pas a nivell per aquell costat, a uns tres-cents metres, i els trens han de reduir la velocitat i fer sonar el xiulet.

m'he agafat a la reixa per sentir-los

Quan arribo a la gasolinera ja reconec el camí que faig cada dia per anar a l'escola. Era cert que la llarga avinguda de plàtans conduïa sense angles ni corbes des del centre de la ciutat fins al meu barri. Llavors, he de passar la carretera i triar una de les dues opcions. Seguir carretera avall fins al semàfor i entrar-hi per la placeta de la Victòria —militar, ho vaig entendre després—, on hi havia el quiosc dels tebeos i les pipes, o bé baixar un tros pel Passeig Espronceda i trencar a l'esquerra per la costa estreta que irromp de cop dins l'esquena del barri.

he caigut a terra de genolls

Trio aquesta via, més directa i que em dona més motius de joc i d'observació. He de vigilar on poso els peus si no vull relliscar en el fang encara tendre. Trepitjo sobre les pedres grosses o deixo caure els peus de costat sobre les mates. Em deixo anar l'últim tram en una breu carrera i arribo il·lès al nivell inferior del carrer. Giro el cap per comprovar el fort desnivell i, de pas, valorar la importància del meu atreviment. Per arribar a casa només resten un parell de cantonades per carrers estrets, gairebé passadissos entre cases baixes, que deixen passar el sol, i alguns horts rere les canyes.

m'ha premut encara més fort contra el terra glaçat

Quan arribo a casa, els estranya molt que torni tant d'hora. L'àvia em demana què ha passat, si no ens han dut al cine. I jo els dic que sí, però que la pel·lícula ja era començada i que s'ha acabat molt aviat. Els sembla natural. Després els explico com he baixat tot sol, perquè els altres ja havien marxat. Això ja ho troben força estrany. Quan estic acabant de sopar, el meu pare entra al menjador des de la barberia i ens diu que sortim, que ha vingut un *padre* del col·legi a preguntar si sabíem res del nano, perquè havia desaparegut del cine i feia més de tres hores que l'estaven buscant.

un atzar lliurat a si mateix

(Identificadors: Sessió contínua, Rambla avall, Set anys)

Cada dia prenia més força aquella necessitat seva d'apropriar-se de la mà dreta per revocar l'esquerra.

*

Cal·ligrafia lenta i custodiada.

*

Escriure, per a ell, era un acte de força. Emprava uns llapis molt feixucs.

*

NO TINC LA MÀ

Passo la mà per allisar la plana. Creuo el paper en diagonal. Començo de vegades per l'esquerra i altres, per la dreta em va millor. El travesso com si fos el plànol de la meua vida. Com un metro que hagués sortit d'un extrem del peu i per la línia vermella —sempre per la línia vermella— avancés titubejant per dins del laberint de túnels i galeries, sota la meua pell. Quina tinta em corre per les venes?

No tinc la mà. No tinc els dits que van aprendre a subjectar el llapis sense fer força. Com si anés sol, corrent pel camp, el meu esperit nou: cal·ligrafia verge.

Ja no els tinc més. Me'ls vaig tallar. Abandonats per l'esvoranc golut que encercla els marges de les pàgines. Un escarabat negre, de tant en tant, en troba un i hi juga una estona fent-lo rodolar per l'escala. L'estira d'una punta i l'ungla llisca dòcilment sobre el paper com si encara estigués creixent, com si encara pogués escriure alguna cosa.

La meua cronologia, ho dirà tot? No tinc la mà.

(No tinc cap àtom al meu cos, dels que tenia quan vaig néixer)

Deia que havia mantingut una instructiva conversa amb un corb sobre l'ús que se n'hauria de fer, dels filats elèctrics d'alta muntanya.

*

Ni tan sols no era amo de la seva ànima. A cada moment li fugia darrere de qualsevol creença.

*

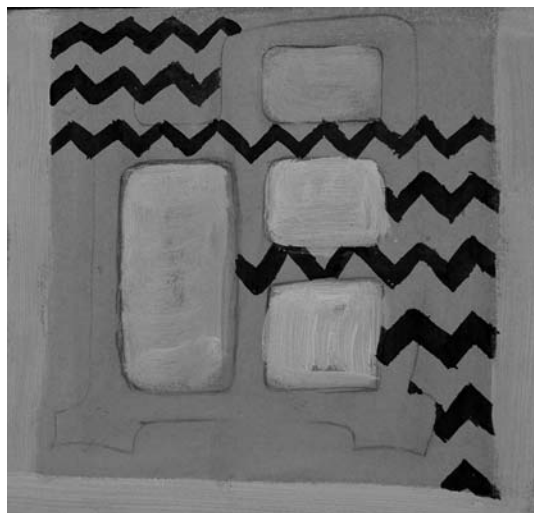
Per l'alta muntanya, suportant la pedra. No per assolir-ne el cim, sinó per amidar l'abisme.

(Homenatge a Dino Campana, a través d'Arnau Pons)

LA PETITA HIGIENE DEL MÓN —NO LA GRAN, NO LA GRAN!

Sempre pels cantells del mirall comença a escrostonar-se el mercuri. La floridura creix cap endins, cristal·litza el càncer de les creences i, rossegant, rossegant, ens guanya lentament el rostre —centre de l'ànima.

(Homenatge a Shalàmov)

Olga Zamboni
Quilo Martínez

POEMA

El poema es la nave que no llega
El puerto que no existe
La ola sin la playa

El poema es una nube sola
que pronto el aire de la tarde deshace
y se evapora sin huellas
en el inmenso cielo de granito

El poema se abre en un deseo
urgente de existir
y se cierra con el último verso
nunca encontrado pero siempre entrevisto

El poema retoña entre las manos y el alma
Se viste de palabras
que solamente suenan para uno
por eso es única intransferible
hoja en el viento

POEMA

El poema es el viento entre tus manos
el trigo madurando
el caminar del río
aroma a yerba mate en la palabra ajena.

Palabras de encuentro
búsqueda de abrazos para evocar distancias
El poema es el aire del verbo no encontrado
la luz de la mirada desvestida
la voz de los silencios que se quedaron presos
en el áspero camino del recuerdo.

Baja el caballo desde el cerro entre cantos de chirigües
Trae en su galopar de bestia desbocada
contenida la furia del tiempo transcurrido
y la palabra herida
se transforma en poema
en la voz del constructor de versos.

Con lágrimas colectivas se hizo río el arroyo
y con palabras simples
descubrí entre las piedras mojadas de la orilla
cómo nacen las flores en el duro abecedario del poeta.

Y así fui caminando hasta tus versos...
y me quedé a vivir en ellos.

NAVEGACIÓN

Navego un mar incandescente
erizado de escollos
tan bello y peligroso
 tan soberbio
tantas aguas etéreas
para hundir nuestros remos de nácar y ceniza
para izar velas blancas
 de incienso
a los mil y un vientos de colores del trópico

Navego un mar de explosiones
y honduras inaccesibles
de playas en paz
 amigas
doradas como mis siestas
silenciosas bahías para esperar la tarde

Navego siempre navego
Crucé rojos veranos redondos como ciruelas
me detuve en las islas -estaciones-
Y llegó el tiempo de levar anclas
y enfrentar tempestades
sufrir todos los riesgos de la navegación
perder el rumbo la brújula o lo que más quisimos

Navego y navego
la pasión de este mar que me sumerge
ondas azules en la carne
de navegante huérfano de muelles

Navego el único
mar
que volvería a elegir para mi nave
Siempre.

NAVEGANDO

En ese mismo mar que nos sumerge
que nos traga y nos escupe
como restos de un naufragio
puse mi barca,
icé las velas
y mantengo al timón el mismo rumbo.

No le guardo rencor a la mareas
ni a las olas traicioneras
que al alborear el día
me golpearon tantas veces por la espalda.

Guardo del mar los mejores recuerdos
 del calor estival
 de la noche serena
 del pescador de jaibas
 del marinero ausente
 de la mujer desnuda bañándose en la orilla.

Y navegando voy hacia el puerto final
sin temor a encontrar vacío el muelle.

EPITAFIO

Quisiera que mi nombre fuera una letra clara
sobre la página atiborrada de escrituras
que borreamos día a día

Que fuese
ese camino ambiguo de las dudas constantes
una señal de que mis pasos existieron
de que guardé en los ojos otras miles de letras
que me brindaron emoción y desvelo

En esa letra mía
aflorarán mis libros preferidos
mis queridos amantes de las tardes de lluvia
de las noches de insomnio
de la ansiedad por descubrirlos

Libros de tantos compañeros de ruta
jamás vistos y nunca compartidos
más que en la página mágica
inoculada en mí como un dulce veneno.

Quisiera ser una letra clara sólo eso
impresa en verde sobre mi tierra oscura

TU NOMBRE SERA UNA LETRA CLARA

(somos) Apenas gotas de agua
que nos lleva el caudal donde le place.
Semillas que al calor de la tierra dormitan
esperando el momento de transformarse en verso.

Mañana cuando amanezca tu voz seguirá en el río
y entonces tu nombre será una letra clara
porque clara es la palabra que pronuncias.

Dorarán el paisaje los aromos
y anunciarán al viento tu presencia
los sauces danzarán
recogerán silencio los caminos
y sobre la tierra oscura
se hará verdad la historia construida.

No me vengán a buscar por la mañana
que cuando marches
yo marcharé contigo

Y entonces tu nombre será una letra clara
llenando de color la aspereza del río.

Anton Carrera

Marcel Ayats

EN FALS

El mite,
sota sospita
de fraudulència,
proclama la retòrica,
crea l'imaginari,
imposa la fal·làcia
i estableix l'absolut.

1

Nosaltres anem
on tothom va;
Ella ve
d'on ningú torna.

L'abraçada és horitzó.

La vida salpa
mar eixut
entre les mans.

REQUERIMENT

Estiga't de les orles que tragines
si vols que el teu discurs sigui creïble.
Practiques la més pobre de les arts
i fas com fan els rics que balafien.
El teu valor el tens a dalt més alt
i no basta l'esforç comú per heure'l.
Tan poc de fiar con són les paraules!
Tria-les, sobretot, ben proveïdes
que de flonges i buides ja s'hi tornen.

2

Abans que la vulgar mediocritat no et contamini la sang de les venes
i la buida xerrameca que tant li agrada a l'asfalt no t'arribi al cervell,
deserta.

Abans que no t'envesqui l'ardit alienador on fretura l'eixam
i el desert d'una vida burella sigui l'únic camí de les teves petjades,
deserta.

Abans que no caiguis a l'abís sense fons d'un cor esbravat i el record
de la llum se't converteixi en un coltell ancorat al bell mig de la mirada,
deserta.

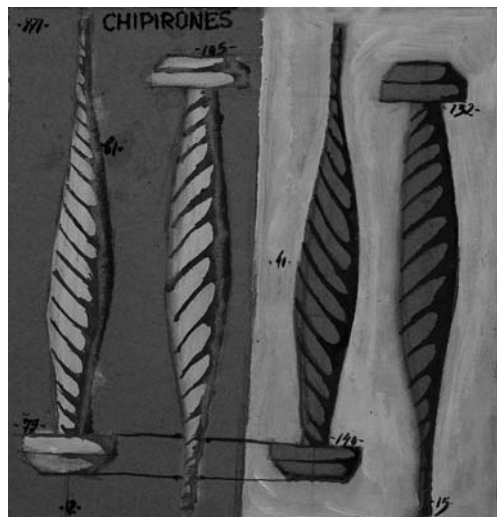
Amic, company... val més no ser ningú abans que redir "Sí senyor"
i sotmetre's a l'estúpida Llei del Mercat.

EL PREU DE LA VIDA

La vida val allò que se'n frueix:
estones compartides d'alegria,
períodes intensos de tendresa,
instants en fer tangibles els projectes,
el compromís en ferm de qui t'estima
i ser, sense adonar-te'n, generós.
Ja se sap: les disfresses es desfilen
i els records no són gaire de fiar.
Quan t'hi agafes els dits, la vida val
els dies de claror que es tornen pètals.
Només l'amor pot fer que els ulls fulgurim.
La vida val allò que hem arriscat.

3

La mort és el final perfecte.
La vida, injusta com és,
es mereix el nostre oblit.

Poemes:

Joaquim Sala-Sanahuja
Josep Maria Ripoll

Jordi Doce
Esteban Martínez

Arnau Pons
Josep Gerona

Olga Zamboni
Quilo Martínez

Anton Carrera
Marcel Ayats

Dibuixos:

Marta Arner

Aquesta *plaquette* s'ha acabat d'imprimir a Sabadell el dia 26 de maig de 2008, a l'obra d'art de Grafmar, amb un tiratge de 500 exemplars.

Amb la col·laboració de:

Alliance Française

Gremi de Libreters de Sabadell

Llibreria Tècnica, Llar del llibre, Llibreria Paes.

